

АРГУМЕНТИ ЗА ПОВИШАВАНЕ НА ЗАЕТОСТТА

Активната политика за повишаване на жизненото равнище чрез повишаване на заетостта и намаляване на социалната зависимост

е върнатата политика за редуциране на бедността.

От финансова и икономическа гледна точка е спорно дали по-високата заетост означава оптимално използване на човешкия капитал, а отгук - и положително икономическо развитие. Дори има примери за обратното - България преди прехода - почти пълна заетост на активното население и незначителен икономически ръст. Независимо от това чрез подобряване на съотношението работещи/неработещи, могат да бъдат постигнати финансова стабилност и по-добро преразпределение на социалното бреме върху повече хора. Това е изключително важно при растящите социални потребности вследствие на старенето на населението (пенсии, здравеопазване и т. н.). От друга страна, недозаетостта и икономическата зависимост на все повече хора, както и новите социални потребности (скология, миграция), се нуждаят от все повече и повече средства, които няма откъде да бъдат осигурени.

От социална гледна точка работата е добра перспектива за редуциране на бедността и социалната изолация. Разбира се, връзката работа-финансова бедност-социална изолация не е толкова силна, колкото изглежда.

Бедността е многоаспектен проблем, който включва не само липса на финансови средства, но също ниско образование, неефективност на пазара на труда, лошо здравословно състояние и др. В повечето наши и международни изследвания досега бедността се оценява в термините на финансова бедност (финансовият праг, под който дадено лице или домакинство се смята за бедно). Обикновено този праг е 50-60% от медианния доход. Може да се спори дали това е наистина мярка за бедност или просто относителният дял на лицата с ниски доходи. Въпреки всичко индикаторите, получени чрез този подход, са полезни за сравнителни анализи.

Изводът, че повече работа за активното население води до намаляване на бедността, се базира на наблюденията в страните с висока заетост, в които рискът за бедност е по-малък.

Връзката работа - бедност в никакъв случай обаче не е линейна. Нещо повече, невинаги създадените нови работни места, или по-общо ръстът в заетостта, водят до намаляване на бедността. Не е задължително тези работни места да се заемат непременно от бедни. На практика в повечето случаи тези работни места са за по-квалифицирани, а не за нискоквалифицирани и са някакво предимство за току-що завършилите образование, а не за продължително безработните. Намаляването на социалната защита на тези, които въпреки нарастването на заетостта не успяват да се интегрират в пазара на труда, доякъде обяснява парадокса "откриване на нови работни места - растяща бедност". Хората могат да бъдат бедни, въпреки че работят по различни причини: състав на домакинството (работещи/неработещи), непълна заетост, ниски заплати и т. н.